

DRŽAVNOTOŽILSKI SVET

Trg OF 13, 1000 LJUBLJANA

Tel.: 01 434 19 63

E-pošta: dts@dt-rs.si

Številka: Dts 1043/13-47-AM-ks

Datum: 27. 5. 2015

Državnotožilski svet je na 48. redni seji dne 22. 5. 2015 na podlagi Zahteve ministra za pravosodje, št. 701-44/2013 z dne 14. 4. 2015, in Poročila predsednice Državnotožilskega sveta Alenke Mežnar, št. Dts 1043/13-43-AM-ks z dne 20. 4. 2015, zaradi opredelitve do ravnanja generalnega državnega tožilca RS v zvezi z očitano kršitvijo na podlagi 1. točke 1. odstavka 127. člena Zakona o državnem tožilstvu (ZDT-1) in ob smiselni uporabi 145. in 146. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP) v zvezi s 153. členom ZDT-1

sklenil:

1. Predlog generalnega državnega tožilca RS za imenovanje Boštjana Škrleca, višjega državnega tožilca, za generalnega direktorja Vrhovnega državnega tožilstva RS z dne 9. 2. 2012 ni bil podan v skladu z določbami ZDT-1.
2. Državnotožilski svet zaradi te kršitve ne predlaga razrešitve generalnega državnega tožilca RS.

Obrazložitev:

1. Upravno sodišče RS je v razlogih sodbe, opr. št. I U 912/2012-22 z dne 11. 12. 2012, v zadevi tožeče stranke Boštjana Škrleca zoper toženi stranki Republiko Slovenijo in Ministrstvo za notranje zadeve RS, zaradi imenovanja generalnega direktorja Vrhovnega državnega tožilstva RS, navedlo, da so določbe 62. in 140. člena ZDT-1 jasne in jih ni mogoče razlagati in uporabljati drugače, kot so zapisane.
2. Nad opravljanjem zadev državnotožilske uprave na Vrhovnem državnem tožilstvu RS (VDT RS) je bil opravljen nadzor. Poročilo nadzorne skupine Ministrstva za pravosodje RS o izvedenem neposrednem nadzoru, št. 701-44/2013/28 z dne 19. 11. 2014, navaja iste kršitve, kot jih je ugotovilo Upravno sodišče RS.
3. Dne 10. 4. 2014 je Komisija za preprečevanje korupcije (KPK) na svoji spletni strani objavila Zaključne ugotovitve v posameznem primeru v zadevi imenovanja generalnega direktorja Vrhovnega državnega tožilstva RS, št. 06210-699/2012-61 02006 z dne 31. 3. 2015, v katerih je na podlagi iste, s sodbo Upravnega sodišča RS ugotovljene kršitve, ugotovila, da so z ravnanjem generalnega državnega tožilca RS izpolnjeni tudi vsi znaki korupcije, kot jo opredeljuje 1. točka 4. člena Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije (ZIntPK).
4. Dne 14. 4. 2015 je minister za pravosodje mag. Goran Klemenčič z Zahtevo, št. 701-44/2013, zahteval od predsednice Državnotožilskega sveta, da pripravi poročilo o zatrjevanih kršitvah predpisov pri opravljanju zadev državnotožilske uprave, v kateri se je skliceval na odločitve zgoraj navedenih organov. Predsednica Državnotožilskega sveta je na podlagi 2. v zvezi s 1. odstavkom 127. člena ZDT-1 dne 20. 4. 2015 pripravila Poročilo, št. Dts 1043/13-43-AM-ks, v katerem je predlagala, da se Državnotožilski svet (DTS) opredeli do zatrjevanih kršitev.

5. Generalni državni tožilec RS je dne 12. 5. 2015 pod opr. št. VDT-Tu-20-7/10/2015/2 na podlagi 4. odstavka 127. člena ZDT-1 poslal odgovor na Poročilo predsednice DTS. V njem je obširno pojasnil okoliščine, zaradi katerih je po njegovem mnenju nejasna določila ZDT-1, ki se nanašajo na postopek imenovanja generalnega direktorja, razlagal na svoj način. Opozoril je, da tudi na Ministrstvu za pravosodje RS ni nihče podvomil v zakonitost podanega predloga. V odgovoru je pojasnil svoje stališče do postopka in vsebine zaključnih ugotovitev KPK. Generalni državni tožilec RS je predlagal, da DTS v skrajšanem ugotovitvenem postopku po 145. in 146. členu ZUP sam ugotavlja dejstva in okoliščine, pri čemer se je skliceval na odločbo Ustavnega sodišča RS, opr. št. Up 39/95 z dne 16. 1. 1997.
6. Po stališču odločbe Ustavnega sodišča RS, opr. št. Up 39/95 z dne 16. 1. 1997, osebi, ki v določenem sodnem postopku ni bila stranka in ni imela možnosti sodelovati in s tem vplivati na ugotovitve in odločitve sodišča, rezultat tega postopka, razen v izjemnih primerih, ne sme iti v škodo niti z učinkom pravnomočnosti sodne odločbe, niti s tem, da bi se drugo sodišče v kasnejšem postopku proti tej osebi sklicevalo na dejanske ugotovitve in povzemalo dokaze iz postopka, v katerem ta oseba ni bila stranka.
7. DTS se je dne 18. 5. 2015 na 47. redni seji seznanil s Poročilom predsednice Državnotožilskega sveta in z odgovorom generalnega državnega tožilca RS. Ker 153. člen ZDT-1 napotuje na smiselno uporabo določb ZUP, je DTS sklenil, da bo za potrebe tega postopka uporabil 145. in 146. člen ZUP.
8. V skladu s 4. odstavkom 127. člena ZDT-1 je DTS na sejo povabil generalnega državnega tožilca RS. Generalni državni tožilec RS se je na seji izjavil o vseh okoliščinah, ki zadevajo razrešitveni razlog, podal ustna pojasnila ter odgovarjal na vprašanja predsednice in članov DTS. Ponovno je izpostavil svoje razloge za – sedaj *ex post* znano – napačno interpretacijo zakona. Navedel je več okoliščin, med njimi zlasti prehodno določbo 2. odstavka 229. člena ZDT-1, ki je izrecno govorila o imenovanju generalnega direktorja; razpisni postopek, ki je bil zadržan zaradi pritožbe kandidatke, ker ni izpolnjevala formalnega pogoja; spremembo statusa izbranega kandidata Boštjana Škrleca, ki je med postopkom imenovanja postal višji državni tožilec na VDT RS; in predvsem razumevanje, da naj bi generalnega direktorja imenoval le minister po 140. členu ZDT-1, dodelitev v organ po 62. členu ZDT-1 pa je v primeru, ko je državni tožilec že zaposlen pri istem organu, bila po mnenju generalnega državnega tožilca RS nepotrebna.
9. Generalni državni tožilec RS je predlagal, da DTS preuči tudi dokumentacijo, ki jo je navedel v svojem pisnem odgovoru.
10. Na 48. redni seji dne 22. 5. 2015 je DTS nadaljeval razpravo in se seznanil z naslednjo dokumentacijo: Pravno mnenje prof. dr. Franca Grada, odločba Ustavnega sodišča RS, opr. št. Up 39/95 z dne 16. 1. 1997, sklep o ustavitvi postopka z dne 7. 2. 2012, opr. št. Tu-K 3/2011/3-3 z dne 7. 2. 2012, predlog z dne 9. 2. 2012, opr. št. Tu-K 3/2012/5-7 (BT).
11. Le določba 1. točke 1. odstavka 127. člena ZDT-1 določa pravno podlago za razrešitev vodje državnega tožilstva, če zadev državnotožilske uprave ne opravlja skladno s predpisi. Zato mora in sme DTS pri svoji odločitvi v konkretni zadevi uporabiti le to določbo zakona.
12. DTS je na podlagi vseh ugotovljenih dejstev in okoliščin ugotovil, da predlog generalnega državnega tožilca RS za imenovanje Boštjana Škrleca, višjega državnega tožilca, za generalnega direktorja Vrhovnega državnega tožilstva RS z dne 9. 2. 2012 ni bil podan v skladu z določbami ZDT-1.

13. Glede na tako ugotovitev se je moral DTS odločiti, ali to ravnanje pomeni takšno kršitev, zaradi katere naj bi DTS predlagal Državnemu zboru RS razrešitev generalnega državnega tožilca RS.
14. Prvi odstavek 18. člena ZDT-1 nalaga DTS, da sodeluje pri varovanju samostojnosti državnih tožilcev. Po 3. odstavku 3. člena ZDT-1 ima DTS dolžnost, da ugotavlja naravo kršitve preden sprejme odločitev. DTS je mnenja, da mora biti tudi v postopku razrešitve, kadar ta temelji na pravni podlagi ugotovljene kršitve predpisov pri opravljanju državnotožilske uprave, podana sorazmernost med naravo ugotovljene kršitve in posledice. Zato se je DTS odločil, da sam v postopku ugotovi dejstva in okoliščine, ki opredeljujejo naravo kršitve in njene posledice, saj vsaka, s strani kateregakoli organa ugotovljena kršitev predpisov v zadevah državnotožilske uprave še ne more imeti za posledico razrešitve vodje.
15. Klasično pravno načelo sorazmernosti zahteva od vsakega organa, ki odloča o kršitvi, da pretehta med težo kršitve in nastalimi posledicami. Kršitev je bila storjena dne 9. 2. 2012, vendar ugotovljena dne 11. 12. 2012. Predlog generalnega državnega tožilca RS za objavo poziva je bil podan dne 2. 1. 2013. Po objavljenem pozivu Ministrstva za notranje zadeve RS, št. 7/2013 z dne 25. 1. 2013, in mnenjem generalnega državnega tožilca RS z dne 21. 2. 2013 je bila posledica te kršitve odpravljena z odločbo DTS o dodelitvi Boštjana Škrleca za generalnega direktorja Vrhovnega državnega tožilstva RS, št. Dts 98/2013-NF(VV)-ks z dne 4. 4. 2013.
16. DTS poudarja, da ni imel nobenega razloga, da ne bi verjel pojasnilu generalnega državnega tožilca RS, da je pri predlaganju Boštjana Škrleca ravnal v dobri veri in brez kakršnegakoli drugega motiva izključno z razlogom, da na mesto generalnega direktorja Vrhovnega državnega tožilstva RS pridobi kompetentno osebo. Prav tako je DTS sprejel pojasnilo, da je generalni državni tožilec RS opravil poizvedbe med državnimi tožilci in razen Boštjana Škrleca ni našel kandidata. Da je temu res tako, se je pokazalo v kasnejšem postopku dodelitve po 62. členu ZDT-1, ko se je na poziv kot edini kandidat spet prijavil le Boštjan Škrlec.
17. DTS se strinja, da sta bili določbi 229. in 62. člena ZDT-1 nekonsistentni, ker je prehodna določba omenjala samo imenovanje, 62. člen ZDT-1 pa omogoča v povsem drugačnem postopku dodelitev za opravljanje nalog generalnega direktorja na Vrhovnem državnem tožilstvu RS. Po mnenju DTS pa bi kljub navedenim okoliščinam moral generalni državni tožilec RS po ustavljenem postopku imenovanja začeti nov postopek v skladu z 62. ali pa s 140. členom ZDT-1, ne pa nadaljevati že ustavljenega postopka.
18. Ravnanje generalnega državnega tožilca RS po mnenju DTS tudi ni imelo škodljivih posledic za državno tožilstvo, niti ni škodljivo vplivalo na izvajanje njegovih zakonsko določenih nalog in dolžnosti pri pregonu kaznivih dejanj. Državno tožilstvo je pod vodenjem generalnega državnega tožilca RS doseglo očitni napredek pri pregonu najzahtevnejših kaznivih dejanj in se kadrovsko okrepilo, kar izhaja iz letnih poročil o delu državnega tožilstva.
19. DTS upošteva vse zgoraj naštetu ocenjuje, da bi bila sankcija razrešitve očitno nesorazmerna tako s težo kršitve kot s posledicami, zato je sklenil, da Državnemu zboru RS ne poda predloga za razrešitev generalnega državnega tožilca RS.

Alenka Mežnar
predsednica Državnotožilskega sveta

Vročiti:

- generalni državni tožilec RS, dr. Zvonko Fišer (po elektronski pošti na naslova: zvonko.fiser@dt-rs.si in dtrs@dt-rs.si);
- minister za pravosodje, mag. Goran Klemenčič (po elektronski pošti na naslov: gp.mp@gov.si);
- arhiv DTS, tu.